

deSingel 1999 2000



woensdag 22 september 1999

muziek

**Beethoven Academie | Jan Caeyers
Ictus Ensemble**

van Beethoven . Lindberg

Beethoven+ 1999-2000

woensdag 22 september 1999

Beethoven Academie . Jan Caeyers

Ictus Ensemble

L. van Beethoven . M. Lindberg

donderdag 7 oktober 1999

Beethoven Academie . Jan Caeyers

Håkon Austbø piano

L. van Beethoven . O. Messiaen

ism. Festival van Vlaanderen Antwerpen

woensdag 24 november 1999

Beethoven Academie . Jan Caeyers

Oxalys Ensemble

L. van Beethoven . G. Ligeti

donderdag 20 januari 2000

Beethoven Academie . Jan Caeyers

Arditti Kwartet

L. van Beethoven . W. Rihm

zaterdag 12 februari 2000

Beethoven Academie . Junge Chor Aachen

Jan Caeyers

A. Webern . L. van Beethoven

inleiding door **Magda de Meester** . 19.15 uur . Foyer

begin concert **20.00 uur**

pauze **omstreeks 21.00 uur**

einde concert **omstreeks 22.00 uur**

teksten programmaboekje **Magda De Meester, Yves Knockaert**

coördinatie programmaboekje **deSingel**

druk programmaboekje **Tegendruk**

Beethoven Academie | Jan Caeyers

Leden van het Ictus Ensemble

Magnus Lindberg (*)

Ablauf 10'

Ludwig van Beethoven (°)

Symfonie nr 1 in C, opus 21 27'

Adagio molto - Allegro con brio

Andante cantabile con moto

Menuetto: Allegro molto e vivace

Finale: Adagio - Allegro molto e vivace

Magnus Lindberg (*)

Quintetto dell'Estate 10'

pauze

Ludwig van Beethoven (°)

Symfonie nr 2 in D, opus 36 35'

Adagio molto - Allegro con brio

Larghetto

Allegro

Allegro molto

(*) Leden van het Ictus Ensemble

(°) Beethoven Academie



Magnus Lindberg (°1958)

Het lijstje van figuren bij wie Magnus Lindberg in de leer ging is indrukwekkend: Vinko Globokar en Gérard Grisey in Parijs, Franco Donatoni in Siena en Brian Ferneyhough in Darmstadt. Rechtstreekse invloed is er ook van Luciano Berio, Pierre Boulez en Iannis Xenakis. Als je zijn muziek van de jaren tachtig beluistert, dan hoor je geen Berio-verwantschap, die ligt enkel in de onderliggende structuur met permanente variatiewerking. Je merkt evenmin Globokar, omdat acties van de uitvoerders en sociologische bekommernissen bij Lindberg slechts zeer sporadisch aan de oppervlakte komen. Zijn grootste sociale inzet bestond in de jaren tachtig uit zijn missionarisroeping: grote hedendaagse muziek bekend maken in Finland. Hij vormde een tijdlang een pianoduo dat gespecialiseerd was in werken van Bernd Alois Zimmermann en Pierre Boulez. Hij stond aan de wieg van de groep Korvat auki!, wat Oren open! betekent, die heel wat Stockhausen in Finse creatie bracht. Met die andere Finse componiste die net als hij in Parijs beland is, Kaija Saariaho en met de fameuze jonge dirigent Esa-Pekka Salonen, richtte hij verschillende ensembles voor nieuwe muziek op, waaronder het Toimii-ensemble (Toimii betekent acties). Vanaf 1981 heeft hij in Parijs bij de spectralist Grisey gestuurd en het spectralisme is dan ook zeer belangrijk geworden voor zijn componeeresthetiek. Omdat hij barst van energie en dat ook laat horen, kan je een verwijzing naar Xenakis maken en omdat hij zo nauwkeurig is als Boulez in de detaillistische uitwerking van materiaal en partituur, kan je ook deze invloed niet ontkennen. Maar alle invloeden zijn verteerd en Lindberg is geen Finse epigoon of internationale eclecticus: je hoort de bronnen niet meer in zijn muziek, je hoort Lindberg. Hij voelde zich goed in de vrije esthetiek van de jaren tachtig, vrij genoeg om zich van alle indrukwekkende voorbeelden los te maken.

Lindberg's energische muziek komt van nergens en gaat naar nergens, ze heeft geen echt begin of einde, ze is in voortdurende verandering, zoals zich wijzigende massa's, kokende kolkende lava, drang tot eruptie. En die erupties, mokerslagen, gebalde klankenergie en losbarstende klankstoten tekenen zijn composities uit. Je moet geen evolutie zoeken, je bent er middenin en de muziek neemt bezit van je. Hoogtepunten zijn er natuurlijk wel, maar niet als resultaat van een gewilde nagestreefde opbouw, ze zijn er gewoon, net als de zeldzame stille passages.

Lindberg zoekt weerstand in zijn materiaal, even goed als in zijn uitvoerders. Daarom houdt hij ook van het klassieke orkest dat hij als overgeleverde gegevenheid in zijn huidig bestaan aanvaardt, en waar de weerstand tegenover nieuwe muziek vaak niet ver te zoeken is.

Lindberg houdt van botsingen en wrijvingen. In de jaren tachtig was hij een Fins componist die toenadering zocht met de Europese internationale muziek. Maar zoals gezegd, zijn voorbeelden en leermeesters heeft hij geabsorbeerd in een persoonlijke stijl, vanuit innerlijke wrijvingen en botsingen. In de jaren negentig duikt een onverwacht element op, een nieuwe botsing: hij spreekt nu van de onontkoombare traditie van zijn Finse origine. Hij bevestigt zijn eigen persoonlijkheid als hij zegt niets gemeenschappelijk te voelen met de generaties componisten die onmiddellijk na de Tweede Wereldoorlog aan de slag gegaan zijn, noch met hun anti-traditionalistische esthetiek, noch met hun seriële techniek (waarmee zijn eigen complexiteit niets te maken heeft). Lindberg ziet wel in dat die generatie het nodig had om te breken met een vastgeroeste muziektraditie, om van een nulpunt opnieuw te kunnen beginnen. Hijzelf voelt zich echter een door de Europese traditie gestempeld componist: "Ik kan mij niet losmaken van de klassieke traditie. Ik heb die met de moedermelk ingezogen." Nog sterker formuleert hij het: "Ik geloof dat de traditie ergens binnen in onszelf leeft. Je kan er niet van wegvallen. Ik ben een Fins componist en wat ik schrijf is Finse muziek!"

Magnus Lindberg is sinds het seizoen 98-99 componist in residentie bij het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Vlaanderen.

Ablauf

Dirk Descheemaeker, klarinet | Kuniko Kato, Gerrit Nulens, percussie

Ablauf werd geschreven voor het eerste concert aan de Sibelius Academie, dat volledig aan het werk van Magnus Lindberg gewijd was. De klarinettist was Kari Kriikku, lid van het Toimii-ensemble. Als uitvoeringsruimte werd de foyer van de concertzaal gekozen.

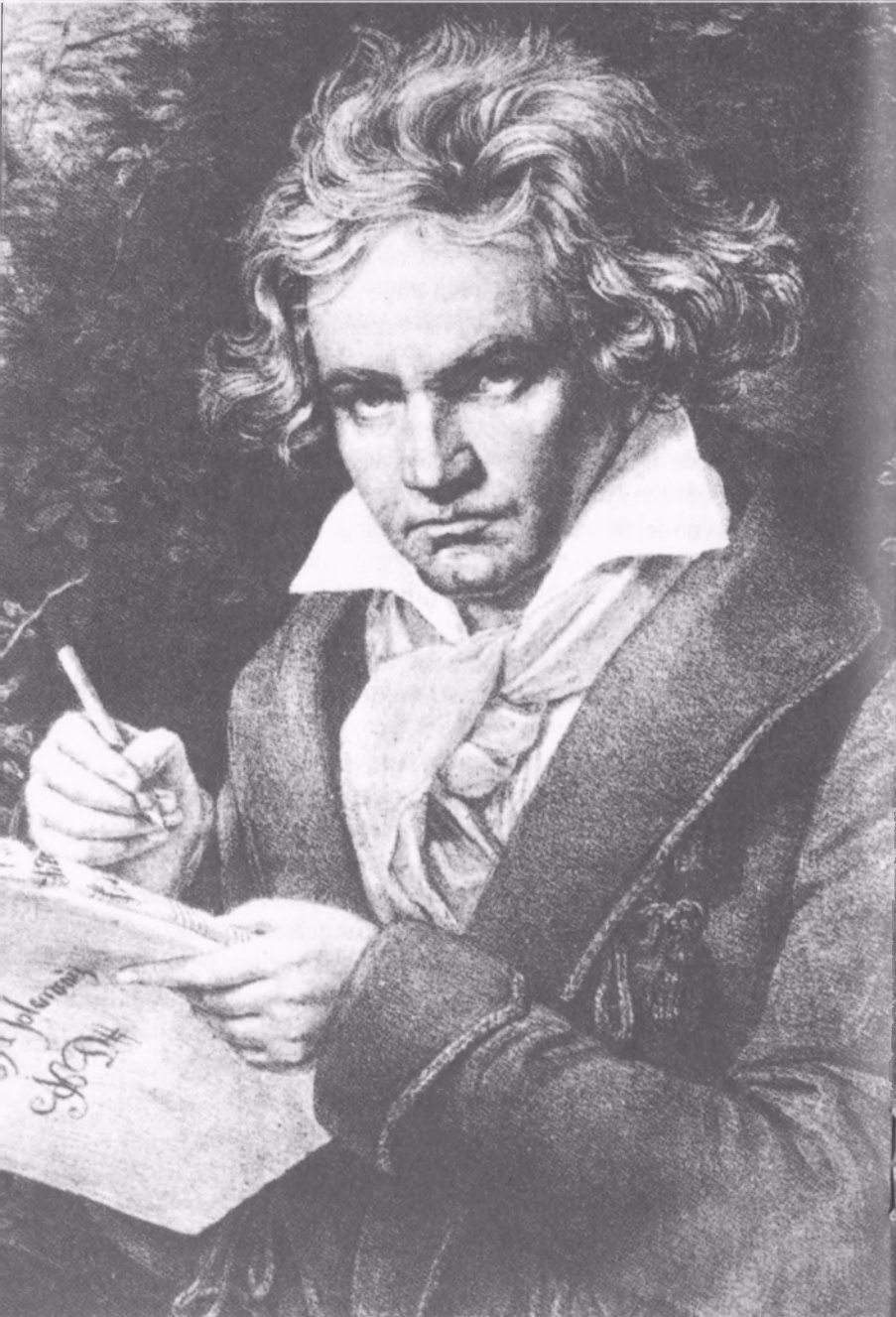
Als in een primitief ritueel begeleiden de twee slagwerkers de solist op diepe trommen. Het stuk verloopt in twee delen, waarbij de klarinettist in het tweede deel naar basklarinet overgaat. Slechts op één ogenblik lopen de partijen van de drie musici volkomen synchroon: in de overgang van de eerste naar de tweede beweging.

Quintetto dell'estate

Geert De Bièvre, cello | Dirk Descheemaeker, klarinet | Jean-Luc Fatchamps, piano | Igor Semenov, viool | Janna Van Mechelen, fluit

Onderhuids is Lindberg altijd Fins geweest en gebleven, geen nieuwe maar een oude botsing dus. Zijn officiële opus 1 is het Quintetto dell'Estate uit 1979, voltooid tijdens de zomercursus bij Donatoni in Siena. Het muzikale materiaal is afkomstig van een onvoltooid gebleven werk voor vrouwenstem. Lindberg schreef naar aanleiding van de première in Helsinki: "In dit werk heb ik gebruik gemaakt van muzikale basismodellen. Met muzikale basismodellen bedoel ik evenementen waarvan de karakteristieken voor iedere parameter strikt bepaald zijn. Ik heb ze op twee manieren gebruikt: door ze zonder alternatie samen te voegen en door ze met elkaar te verbinden terwijl ze geleidelijk veranderen. Deze simultane combinatie van deze twee modellen zouden een intense dramatische situatie moeten creëren."

Quintetto dell'estate is één van de vroege werken van Lindberg dat altijd weer wordt uitgevoerd. Het bruist van jeugdige energie en muzikale inventiviteit.



Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sinds 1792, één jaar na Mozart's dood, verbleef Ludwig van Beethoven (1770 Bonn - 1827 Wenen) definitief in Wenen. Naast zijn lessen bij Joseph Haydn, studeerde hij bij Schenk, Albrechtsberger en Salieri. Vanaf 1794 was hij volledig onafhankelijk en leefde hij van zijn lespraktijk, concerten en composities, waarvoor mecenasen en uitgevers goed betaalden. Graaf Waldstein prees hem aan bij de Weense adel. Beethoven was al bijna dertig jaar toen hij zijn Eerste Symfonie aan het publiek voorstelde: namelijk op 2 april 1800 in het National Hoftheater te Wenen. Hij programmeerde ook nog zijn Septet opus 20 voor klarinet, fagot, hoorn, viool, altviool, cello en contrabas en zijn Eerste Pianoconcerto opus 15. Het was de eerste maal dat werk van Beethoven voor een groot publiek werd uitgevoerd. Dit concert was bijgevolg van groot belang. Tot dan toe waren zijn activiteiten als componist beperkt gebleven tot het schrijven van pianomuziek, serenades en dansmuziek. Het Weense muziekmilieu zou hem pas echt als waardevolle componist erkennen bij het voorstellen van succesrijke symfonieën en strikkwartetten. Bijgevolg concentreerde Beethoven zich op beide genres. Het is reeds vlug duidelijk dat zijn Eerste Symfonie opus 21 en zijn Striikkwartetten opus 18 aan het begin staan een van reeks monumenten in de muziekgeschiedenis. Door Beethoven onderging de orkestsymfonie grondige wijzigingen. Thema's werden uitgesponnen tot hele muzikale gedachten; de doorwerking werd uitgebreid, evenals de coda, wat aanleiding gaf tot een nieuwe slotdoorwerking; een langzame inleiding ging de eerste beweging vooraf; het menuet kreeg een sneller tempo. Niet alleen het inhoudelijke gehalte werd gewijzigd, ook de traditionele vorm en de strenge formele wetten die het genre tot dan toe waren opgelegd, werden versoepeld. Vooral dit laatste ele-

ment is bepalend geweest voor de latere ontwikkeling van de symfonie en opende de weg naar de romantiek.

De uitbreiding van het aantal blaasinstrumenten geeft de symfonieën van Beethoven een massieve, zwaardere klank dan de symfonieën van Haydn en Mozart. Deze relatief grote blazersbezetting - twee fluiten, twee hobo's, twee klarinetten, twee fagotten, twee hoorns, twee trompetten, pauken en strijkers - zouden tijdens de première van de Eerste Symfonie een te massieve klank geproduceerd hebben, die meermaals de strijkers overstemde waardoor het werk in de Allgemeine Musikalische Zeitung als "mehr Harmonie denn ganze Orchestermusik" werd beoordeeld.

Symfonie nr 1 in C, opus 21

- . Adagio molto - Allegro con brio
- . Andante cantabile con moto
- . Menuetto: Allegro molto e vivace
- . Finale: Adagio - Allegro molto e vivace

Als tekst bij de cd-opname door de Beethoven Academie, schrijft Jan Caeyers het volgende: "Traditioneel wordt aangenomen dat de Eerste Symfonie een breuk vormt in de ontwikkeling van het genre en dat er relatief weinig verwijzingen te vinden zijn naar de voorlopers Haydn en Mozart. Hierbij wordt gemakkelijk verwezen naar algemene kenmerken (de themawerking, de massieve aanwezigheid van blazers in de totaalklank) en naar specifieke eigenschappen (het ongedefinieerde tussendominant akkoord bij het begin, de fugatische inzet in het tweede deel, de verre modulaties in het Scherzo, de zoekende inleiding van het vierde deel). Toch wordt het nieuwe van deze symfonie vooral bepaald door een drive, een algemeen tempogevoel dat duidelijk niet meer achttiende-eeuws is. Dit gevoel kan objectief gedefinieerd worden aan de hand van de tempo's in de hoekdelen en natuurlijk door het Scherzo. Maar het gaat vooral om de subjectieve ervaring van de snelle wisseling van ideeën, de korte en abrupte klankuitbarstingen, de

grilligheid van het Scherzo dat op geen enkele manier nog verwijst naar het antecederende hoofse Menuet. Dat dringende gevoel is een uitdrukking van een nieuwe muziekcultuur die op haar beurt een uitdrukking is van een andere levensstijl."

Voor hij zijn Eerste Symfonie in C opus 21 componeerde, had Beethoven al heel wat ervaring opgedaan in het hoforkest van Bonn. Zijn prilste symfonische plannen en gedachten gaan zelfs terug tot het jaar 1785. In 1796 begon hij concreet aan dat wat zijn Eerste Symfonie zou worden. Het grootste werk echter werd geleverd eind 1799. Hij werkte de symfonie volledig af begin 1800 en droeg ze op aan Baron Gottfried van Swieten. De creatie volgde in 1800 en de publicatie in 1801. Naast enkele minder goede kritieken, werd de Eerste Symfonie algemeen enthousiast onthaald. Beethoven had een belangrijke stap gezet op weg naar internationale roem.

De Eerste Symfonie in C draagt reeds de stempel van de 'echte' Beethoven. Enkele kenmerken die typisch zullen blijken :

De componist laat zijn werk beginnen (Adagio molto) met een dissonant akkoord (het dominant-septiemakkoord van F) in plaats van het consonante akkoord van C, de hoofdtoon. Dit moet voor die tijd erg gedurfd en nieuw hebben geklonken.

Ook de introductie in het orkest van de pauken die in pianissimo de tweede beweging (Andante cantabile con moto) begeleiden, zorgt voor een zeer Beethovenaanse episode. In tegenstelling tot zijn voorgangers gebruikt Beethoven de pauken op een zeer constante en reële manier.

De finale (Allegro molto et vivace) wordt ingeleid door een Adagio: een toonladder van C wordt verschillende keren herhaald vóórdat zij beëindigd is en stijgt telkens een graad hoger. Een typische manier van Beethoven, namelijk het voorstellen van een thema en dit meerdere malen aanwenden om het tenslotte af te ronden.

Symfonie nr 2 in D, opus 36

- . Adagio molto - Allegro con brio
- . Larghetto
- . Allegro
- . Allegro molto

De Tweede Symfonie in D opus 36 ontstond hoofdzakelijk tussen 1801 en 1802 tijdens een bijzonder moeilijke en door stress getekende periode in Beethoven's leven. Hij beseftte dat hij door totale doofheid bedreigd werd. Het Heiligenstädter Testament van oktober 1802 getuigt ten volle van de diepte van zijn wanhoop. In de muziek van zijn Tweede Symfonie echter is niets van deze moedeloosheid of tragiek te bespeuren. Tegenover het noodlot zet hij zijn vechtersnatuur, perfectiedrang en muziek. Het door zijn problemen veroorzaakte isolement wordt gecompenseerd door een enorme fantasie en innerlijk voorstellingsvermogen. De Tweede Symfonie werd gecreëerd in het Theater an-der-Wien op 5 april 1803, precies drie jaar na de première van de Eerste Symfonie. Op het programma stonden tevens het Pianoconcerto nr 3 opus 37 en het oratorium Christus am Ölberge opus 85. De Symfonie nr 2 werd opgedragen aan prins Carl von Lichnowsky en gepubliceerd in 1804.

De muziek van deze symfonie wordt gekenmerkt door een algemene zonnige en opgewekte stemming. De symfonische taal is reeds uitgebreider en meer afgewisseld. De snelle bewegingen die Con brio of Allegro molto moeten klinken zijn impulsief en hectisch geschreven en drijven onweerstaanbaar naar schitterende coda's. De zangerige neventhema's, die wel ingehouden momenten vormen, kunnen deze energiestroom niet tegenhouden. Het rustige Larghetto behoort tot de meest poëtische delen die Beethoven ooit geschreven heeft. De sfeer doet denken aan Schubertiaanse melodieën. De term Scherzo komt nu in de plaats van de naam Menuet; een duidelijk bewijs dat hij het danskarakter niet meer als uitgangspunt wenste te gebruiken.

Jan Caeyers

Jan Caeyers is sedert 1993 artistiek directeur van de Beethoven Academie. Voordien leidde hij het Nieuw Belgisch Kamerorkest. Samen met bekende solisten als Joshua Bell, Julia Hamari, Edda Moser, Jean-Pierre Rampal, Christian Zacharias en Thomas Zehetmair bracht hij concerten in Vlaanderen, Nederland, Frankrijk, Duitsland, Italië en Spanje. Daarnaast werd Jan Caeyers als gastdirigent uitgenodigd om de Bamberger Symphoniker, het Rundfunkorchester Berlin, de Stuttgarter Philharmoniker, het Orchestra della Toscana in Firenze en het Tsjechisch Philharmonisch Orkest in Brno te leiden. In juni dirigeert hij het jaarlijks Strauss openluchtconcert met het Radio Symphonic Orkest van Berlijn. Zijn Amerikaans debuut in Colorado in 1991 was een groot succes en leidde tot een nieuwe invitatie in juli 1996. Sedert 1994 is Jan Caeyers assistent van Claudio Abbado bij het Gustav Mahler Jugendorchester in Wenen. In het kader van deze opdracht deed Jan Caeyers de instudering van belangrijke orkestwerken zoals Stele van György Kurtag, een werk dat nadien met de Berliner Philharmoniker onder leiding van Claudio Abbado in première ging. Daarnaast werkte Jan Caeyers reeds enkele malen voor Bernard Haitink en assisteerde hij in de zomer 1997 Pierre Boulez. In april 1996 dirigeerde Jan Caeyers voor het eerst het Gustav Mahler Jugendorchester tijdens concerten in Oostenrijk (o.a. het openingsconcert van de Week der Romantische Muziek in Grafenegg). In december 1996 dirigeerde hij het Gustav Mahler Jugendorchester tijdens een tournee doorheen Italië en Duitsland.

Beethoven Academie

De Beethoven Academie werd opgericht in september 1993 en stelde zich tot doel om het artistieke concept van het Nieuw Belgisch Kamerorkest verder uit te werken: een zo authentiek mogelijke weergave van de laatklassieke en vroegromantische muziek te realiseren bij middel van een orkestbezetting die gebaseerd is op diegene waarmee de Derde Symfonie van Beethoven gecreëerd werd. Daarenboven bouwt de Beethoven Academie ruim plaats in voor de twintigste-eeuwse muziek: zij wil vooral de klassiekers uit dit repertorium brengen alsook aandacht besteden aan nieuw werk. Zo hebben belangrijke componisten (Pousseur, Van Hove, Henderickx en Brewaeys) reeds compositieopdrachten van de Beethoven Academie ontvangen. Naast de artistiek directeur Jan Caeyers en de 'Associate Director' Christopher Hogwood (vanaf 1998) wordt de Beethoven Academie geleid door dirigenten die gespecialiseerd zijn in een bepaald repertoire: Philippe Herreweghe en Harry Christophers voor de klassieke muziek, Peter Eötvös, Lukas Vis, Reinbert de Leeuw en Peter Rundel voor de hedendaagse

muziek. Ook jonge Vlamingen krijgen de gelegenheid om met het orkest te werken. Met de steun van de Vlaamse Gemeenschap en enkele belangrijke sponsors is de Beethoven Academie uitgegroeid tot een belangrijke en vernieuwende factor in het Vlaamse en Europese orkestlandschap.

Ictus

Ictus is een ensemble van twintig solisten dat hedendaagse muziek brengt en de lokalen van het dansgezelschap Rosas als thuisbasis heeft. De leden van Ictus werken vanuit een veelheid van opvattingen, typisch voor hun generatie, opvattingen over hedendaagse muziekstromingen: een onvoorwaardelijke sympathie voor al wat nieuw is versus een afkeer van de avant-garde omwille van de avant-garde, pogingen om andere culturele domeinen te verkennen (rock, film, toneel) versus het wantrouwen tegenover syncretismen, ernst versus ironie; enzovoort. Dat komt tot uiting in de programmering, die een erg breed stilistisch spectrum beslaat. Om dit eclecticisme te compenseren, om op elk concert de grenzen te verleggen, om van elk optreden een moment te maken dat gestructureerd is in de tijd, kiest Ictus voor thematische concerten (de versnipperde tijd, de korte vormen, het nachtelijke, de ironie, de weerslag van populaire muziekstromingen,...) en voor portretconcerten (Magnus Lindberg, Luca Francesconi, Emmanuel Nunes, Steve Reich, Toshio Hosokawa, Jonathan Harvey,...). In samenwerking met de Filharmonische Vereniging van Brussel stelt Ictus elk jaar een reeks van zes tot tien concerten voor die telkens op veel bijval kunnen rekenen. In drie seizoenen (1994-1998) heeft Ictus een voor-aanstaande plaats weten te veroveren op de internationale scène: op de festivals van Utrecht, Montreal, Ars Musica in Brussel, Wenen, Tokyo, het IRCAM in Parijs, het festival Musica van Straatsburg, het festival Octobre en Normandie, de festivals van Donaueschingen, Helsinki, Royaumont, Freiburg, het Bartók Seminar in Szombathely, de Wittener Musiktage, het Festival d'Automne van Parijs, de Berliner Festwoche. Ictus heeft of zal binnenkort nieuwe werken creëren van Magnus Lindberg, Jonathan Harvey, Luc Brewaeys, Philippe Boesmans, Thierry De Mey, Helmut Oehring, Iris ter Schiphorst, Brice Pauset, Toshio Hosokawa, Jean-Luc Fafchamps, Philippe Leroux, Rebecca Saunders, Martin Matalon, David Shea, George van Dam, James Wood, Benoît Merrier, Keiko Harada..

Orkestleden Beethoven Academie

Concertmeester
Corrado Bolsi

Viool 1

Gudrun Vercampt
Karel Ingelaere
Hanna Drzewiecka
Katrien De Bièvre
Veronique Gillis
Charles Wieder
Wim Lauwaert

Contrabas
Lode Leire
Eric Mathot
Charice Adriaansen

Fluit

Sabine Warnier
Lindy Van den Berk

Viool 2

Peter De Spiegelaere
Veerie Sciffer
Hans Cammaert
Christina Constantinescu
Octavian Florica
Els Vermeulen
Peter Van Hellemont

Hobo

Jan Maebe
Elisabeth Schollaert

Klarinet

Geert Baeckelandt
Lydia Rossignol

Fagot

Marije van der Ende
Peter Van Cleemput

Altviool

Marc Tooten
Mario Palacios
Liesbeth De Lombaert
Stefanie Bosmans
Katrien Smedts

Hoorn

Rik Vercruysse
Fred Molenaar

Cello

Geert De Bièvre
Steven Caeyers
Anthony Gröger
Hans Vandaele

Trompet

Steven De Volder
Diederik De Roeck

Pauken

Rudy Van der Veken

Leden Ictus Ensemble

Geert De Bièvre, cello
Dirk Descheemaeker, klarinet
Jean-Luc Fafchamps, piano
Kuniko Kato, percussie
Gerrit Nulens, percussie
Igor Semenov, viool
Janna Van Mechelen, fluit

Stéphane Beel

recent
werk II

tentoonstelling van 7 oktober tot 1 december
open van dinsdag tot en met zondag van 14 tot 18 uur . toegang gratis



© Jan Kempnaers

rondleiding in de tentoonstelling op zaterdag 23 oktober 1999 en op zaterdag 27 november 1999 . telkens om 15 uur . prijs 150 F (3,72 €) . rondleiding voor groepen van maximum 20 personen kan u aanvragen op een datum naar keuze groeps prijs 2300 F (57,02 €) . inlichtingen en reservatie: bespreekbureau deSingel 03/248.28.28

TICKETS
ONLINE



deSingel

www.desingel.be

1999 2000

hoofdingang en bespreekbureau

Desguinlei 25 . 2018 Antwerpen

tel. 03/248.28.28 . fax 03/248.28.00 . tickets on line: www.desingel.be

tickets@desingel.be . openingsuren ma-vr 10-19 uur . za 16-19 uur

administratie

Jan Van Rijswijcklaan 155 . 2018 Antwerpen

tel. 03/244.19.20 . fax 03/244.19.59 . info@desingel.be

De Standaard
Informatie op uw niveau.

Knack
wekeend

1
FASIO 1

6
Kennis Totaal

Gemeentekrediet
GROEP DEKIA

AGFA

deSingel wordt betoelaagd door de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de Stad Antwerpen.